

N:o 1-5. 1925.

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING
 Ansvarig utgivare: J. C. N. af KLERCKER
 Redaktör (ad interim): ERIC AHLSTRÖM
 Ringvägen 15. Tel. Söder 9653

17:de årgången.

TACK FÖR GOD VAKT.

På senaste årsmöte avgick, under övliga artighetsbetygelser, den ordförande, som då i närmare 18 år lett föreningens öden och äventyr. Med ett enhälligt och kraftigt bifall valdes han, Carl Hellberg, därvid till hedersledamot av föreningen samt tilldelades dess guldmedalj.

Dessa rader ha tillkommit av ett behov hos den intimare krets djurgårdare, med vilken Hellberg delat vt och lett — gunås så visst det senaste i rikaste mått — att bjuda honom ett ärligt, varmt tack för god vakt.

Det har varit en styrka för föreningen, särskilt under åren efter anskaffandet av Tranebergs Idrottspark, att ha haft Hellberg som ledare. Ingen situation, som för oss andra syntes olöslig, var för honom så hopplös, att det kunde anses vara bortkastad möda att försöka lösa den. Och han klarade ut problemet, i de flesta fall till fullkomlig bättnad för föreningen.

Känd är Hellbergs förunderliga förmåga att sammanjämka skilda åsikter och uppfattningar. Sedan vi i Ö. S. diskuterat oss andfädda och diskussionen avslutats kom alltid Hellberg med en proposition, som tillfredsställde oss alla, och gjöt olja på alla upprörda sinnen. Det var den andra av hans tre stora sidor.

Den tredje, och jag skulle vilja kalla den för den största, var hans förunderliga förmåga att i flera år skydda föreningen mot ekonomisk kullerbytta, trots en ballast på åtskilliga 10,000-tal kronor i skulder. Att han kunde länsa undan för den björnstormen, och det med sådan framgång, att senaste bokslut visade en rätt så god och ordnad ekonomi, ordnad trots ännu kvarstående skulder, anser jag vara ett mästerstycke.

När han nu dragit sig tillbaka, mått — icke av segrar och framgångar — utan på bekymmer och trassel, för att icke tala om intriger, är det oss, hans närmaste vänner och kamrater en kär plikt att tacka honom för hans omätliga intresse, goda föredöme och framför allt, fina och blida sinne och sätt. Det har varit kultur och stil över Carl Hellbergs ledareskap.

Hälsningar från vännerna, genom

Am.

JOEL.

Joel Eng är vår store skidåkare, ja så stor att hans like ej finnes söder om Dalälven. Men han är även en kanke ändå större skämtare.

Det var vid mästerskapstävlingarna i Östersund i år och man höll just som bäst på att träna i backen. Joel var mycket intresserad åskådare och förde ordet bland en del skådelystna i underbacken. Där kom det bästa landet hade av backåkare singlarde i luften i det ena stillfulla hoppet efter det andra men inför Joels bistra kritik funno de ej nåd. Alltid var det något fel. En östersundspamp, som stod bredvid, tänkte som så att här måste den verkliga experten finnas och framkastade frågan: "Vad tycker min herre om backen?" Ja, det var förstås hundra fel och tacksamnt gjordes efter Joels diktering en del anteckningar om hur den idealiska backen skulle se ut. På åhörarnas framkastade önskan att få se Joel själv i ett hopp kom svaret att det skulle de nog få se under tävlingarna och för övrigt grubblade han över hur underbacken då egentligen skulle räcka till. De församlade stod lika stumma som förut. Att inte Joel sedan fick tillfälle att visa sina backlöpartalanger berodde nog bara på en tillfällighet. Däremot var det nog ingen tillfällighet att han visade sin förmåga i spåren på Frösön ty dagen före 6 milen åkte han nämligen tillsammans med Hedlund omkring i staden och tränade upp rösthanden till morgondagen med "ur spår".

De vunna framgångarna vid mästerskapen manade honom till nya nappatag. Aldrig förr hade han känt sig i ett sådant blixtrande fighterhumör, nu var äpplet moget, nu skulle han bliva Vasamästare. Han fick trenne kamrater i sällskap och for upp till Sälen. Dagen

Joel.

före tävlingen var ju anslagen till nödvändiga förberedelser för det krävande loppet och Joel kokade valla till sig och kamraterna. 15 olika sorters specialvallor hopprör-

Medlemsavgiftsinkasserare (ryska ord i mer än en bemärkelse!) finnas numera inom sektionerna allm. idrott, fotboll och brottning. De heta resp. Nils Carlsson, Axel Rosswall och Axel Schörling och komma att hålla tummen på ögat på Er, även om Ni skulle råka vara bandyspelare, boxare eller någonting annat. Det gäller alltså att ha plånboken i beredskap, om Ni möter någon av dessa herrar.

des så att glidet måte ju hava varit fruktansvärt. Joel tvivlade aldrig en sekund på sin seger. Framför en väggspiegel i rummet där han var inkvarterad, tränade han in stilen för segraren vid inspurten i Mora, och han var ej så litet bekymrad över, hur lagerkransen skulle få rum på hans väldiga axlar. Djurgårdarna voro alla inhysta hos en gammal Sälenbo som kallade sig Staffan. Joel tog gubben med sig ut till Vasastenen, talade och sade: "Här, ser du, kommer det att ristas in *Vasasegrare 1925 Joel Eng, Djurgården*, och sedan får du gå hit om söndagarna med dina barn och barnbarn och peka och tala om att den mannen har du haft under dina egna sängkläder." Joels egen berättelse från loppet lyder f. ö. sålunda: "Jo, en annan var nog me' i tätklungan från början, ska'ru se, å när Lindberg å Alm börja på att köra för att gå ifrån, gick jag upp dem å sa, att om dom inte öka farten så var jag tvungen att gå förbi. Ja, jag körde naturligtvis om dom, feståru, och tog ledningen. Då tappa dom visst sugen och farten, gossarna, för jag började att dra ifrån. Det var långa fina myrar i skogen seru, å jag tittade mig om för varje staktag å såg att jag gick ifrån varje gång. Jag tänkte, att det här slutar väl aldrig väl och det gjorde det ju inte heller."

Joel är mannen som gör vad som faller honom in. Med ett fruktansvärt tävlingshumör å la Arne Borg kastar han sig in i spåret och är faktiskt farlig för vem som helst av de stora mästarna. Att Joel inte är slut ännu det har han, trots den dåliga vintern, haft tillfälle visa och han är värd allas vårt ärliga handslag för sina prestationer vintersäsongen 1925.

Nen.

"Lappen" säljer billigare ännågon annan:

Skrivmaskiner:

ROYAL och SMITH PREMIER

Hushållsmangeln

MIX

RÖKPIPOR engros

NY SILVER:

MATSILVER - BRICKOR etc.

Adress: Harald Andrén, Slussplan 9, 3 tr. (hiss). Tel. 167 68

SPORTEN SOM KOM.

Vintersäsongen 1925 stod för dörren. Djurgårdsfamiljen hade föregått den med väldiga förberedelser med tanke på att värdigt söka möta alla anstormande konkurrenter, vare sig det nu gällde skidor eller bandy. Bandylaget skulle ju än en gång slåta över gurkstadens bandyfenomen och våra skidrännare och skuttare hade ju otaliga mästerskap och vandringpris att försvara litet var stans i vårt avlånga land.

Men då hände det att de stackars snöflingorna den gången satt ovanligt långt inne. Både jul och nyår ströks över i almanackan, men lika fullt gick man ut och drack kaffe i gröngräset om söndagarna och på jorna lekte vågorna som under en glittrande högsommardag. Ja, vad var att göra? Sluta idrotta helt och hållet ville man naturligtvis inte och inte var man heller direkt hågad att återigen plocka fram spikskor eller bollgrejor.

Som en räddande ängel kom vid denna tid en fruktansvärd epidemi och drog in i alla svenska hem. Av den initerade benämndes den Ping-pong och vad detta lustiga namn betyder torde väl vid det här laget så gott som alla landsmän känna till. Att det dock finnes en och annan, som inte följer med sin tid, fick jag verkligen bevis på då en man, visserligen av äldre åring, helt nyligen frågade mig: "För du, det där ping-pong, som alla tala så mycket om, vad är det egentligen för ett slags instrument?"

Alltnog, ping-pong är ett spännande spel isynnerhet då för dem som hålla i spadarna. Det kanske inte är någon direkt sport fastän det idkas så, men det är ett tidsfördriv och ett mycket gott sådant och ingenting var väl naturligare än att alla arbetslösa idrottsmän med livligt intresse tog sig an det nya arbetet.

Djurgårddebuten blev kanske litet tafatt men i fortsättningen blev det desto livligare. "Perul" monterade en kväll under andlös spänning upp ett bord i klubblokalen och en liten stund därefter var slagsmålet om bollplanen i full gång. Det dröjde inte länge förrän ytterligare tvenne bordskivor kom till och långt in på nätterna kunde sedan sena nattvandrare ute på Döbelns gatan få höra de små bollarnas trumvirvlar. Alla som kom dit ner greps också av flugan. Vännen Östher, specialist på brygga, (förstå mig rätt) tyckte till en början att det hela var småbarnsaktigt, men började snart behandla bollarna med en fermeté som gjorde det förenat med en inte så liten risk att stanna kvar där inne i lokalen. "Perul" var basen för det hela. I många år hade han sökt sin lycka på idrottens törnbeströdda stig och nu äntligen hade han funnit den. Han pysslade om oss på bästa sätt, rullade lotter till de otaliga turneringarna, instruerade och övervakade det hela, alltid iklädd den för den professionella tränaren obligatoriska sweatern. Sin största framgång kanske han dock gjorde som racketfabrikör, ty alltid väckte det en viss munterhet när han fattade sin av ett markarinlock grovt tillkretade spade, isynnerhet när han sedan, för att göra skruvbollarna mer effektiva, ökade på den med en gammal utsliten Viskafors sula.

Alldeles utan lön för mödan bedrevs ju inte träningen, ty snart blev ju några av oss betraktade som verkliga hajar och i Idrottsbladets turnering skulle vi nog bärga segern både individuellt och lag, för all del det var ingen som tvivlade därpå. Att det sedan inte precis gick den vägen var inte vårt fel, snarare våra motståndares, ty det visade sig att det fanns åt-

skilliga som kunde hantera en racket. Av de ur familjen nära tjugotalet anmälda återstod nämligen när tredje omgången skulle börja summa summarum 0. Ja, det var ju inte något så särdeles glimrande, men mot herrar Vennerströmmar och B. B.:ar fanns ingenting att hämta. Vår omtalade tränare mötte sitt öde i fröken Gallin. Det begav sig nämligen att hans motståndarinna ägde ett par förtjusande ögon och med känedom om hans svaghet för sådana saker förstår man att han var en slagen man redan när matchen började. Han försökte visserligen att mot slutet anta ett kallblodigt utseende men ingenting hjälpte.

Motgången, ty man får väl kalla det så, snarare stegrade än hämmade intresset och vid den därefter följande klubbmatchen mot Marieberg firade vi en stor triumf kanske tack vare uppträdandet av herrar Wissnell och Hülphers. Dessa båda voro tillika med mariebergarna Berggren och Jonasson turneringens proffs.

Så småningom har emellertid vårt spel fått, kan man säga, litet mera kultur över sig. "Peruls" racket har krympt ihop betydligt och ett hundratal blixtnabba returbollar är dagligt bröd där nere i lokalen. Gurra Bergman förklarade stort vid ett tillfälle som bevis för sin skicklighet att hörnorna på salsbordet hemma hade blivit totalt avrundade. Och ändå leva vi under det första verkliga pingpongåret.

När så vintern slutligen anlände försvann givetvis den ene efter den andre där nerifrån. Säkerligen finnes dock intresset kvar och är jag rätt underrättad bedrivs träningen i resp. hem med oanad intensitet. När korkmattorna kring salsborden äro utslitna träffas vi väl åter där nere i lokalen.

Nen.

SPORTARTIKLAR!

För såväl sommar som vinter!

I största sortering!

Endast kvalitetsvaror!

Bröderna SANDSTRÖMS Sportaffär
BIRGER JARLSGATAN 23

SKIDSÄSONGEN IN MEMORIAM.

På begäran av vår redaktör får jag härmed i korthet behandla skidavdelningens arbete den snöfattiga säsongen 1924—1925.

Efter styrelsevalet den 22 okt. 1924, då det till allmän överraskning både inom och kanske mer utom D. I. F. valdes en s. k. "aktiv styrelse", började så att säga dansen.

Det var allmänna meningen, att skidavdelningen de närmast föregående säsongerna sackat något bakåt, nästan i lägervall. Utåt var nog Djurgårdsnamnet fortfarande fruktat tack vare våra utmärkta löpare och hoppare, men splitet, gnatet och gunstlingssystemet hade burit rik frukt. Man kände på sig att den äkta kamratandan fattades. Förtroendet och vänsällheten löparna emellan fanns ej och ändå älska vi alla vår skididrott (Idrotternas idrott) så högt. Rätt ledd och rätt utövad har skididrotten genom sin förmåga att frammana självverksamhet och tävlingslusta en stor betydelse för uppfostrandet och stålsättandet av viljekraften till ungdomens fostran för livets kamp. Här väntade alltså avdelningen av sin styrelse att något skulle göras. Träningen sattes igång, propagandagjordes framgångsrikt genom föredrag, men så kom stötestenen — ekonomin. — Hur skulle vi kunna sända representanter till S. M. i Östersund? Styrelsen fick ett uppslag, som den tog fasta på, nämligen festen i Berns. Utan ett öres kontanter arrangerades denna fest med, som alla vet, utmärkt resultat, såväl ekonomiskt som vad arrangemangen beträffar. Jag vill i skidavdelningens namn på det hjärtligaste tacka alla, som med självupppoffrande arbete gav styrelsen ett gott handtag och bidrogo till det utmärkta resultatet, c:a 700 kr. netto. Det visade sig vid nämnda

Putte Hjelmström,
en ny Lill-Ejnar?

tillfälle, att ännu finns det energi och offervillighet inom D. I. F:s skidavdelning, alltså äkta Djurgårdare.

Vad S. M. i Östersund beträffa, så är det ju mycket svårt för en förening som Djurgården att helt visa sin styrka. Det långa avståndet från Stockholm, ledighet för löparna m. m. gjorde att vi ej kunde sända så många löpare som önskligt var. Våra löpare ha representerat D. I. F. i vinter trots dåliga snöförhållanden mer än någonsin, nämligen vid tävlingar i förutom i Stockholm: Stöde, Östersund, Näs-sjö (2 gånger), Härnösand, Vasaloppet, Sundsvall, Tunadal, Frankrike och Örnsköldsvik. Vid våra

N:r 4020 är ordningsnumret på den sist invoterade medlemmen i föreningen.

egna tävlingar har det visat sig att våra hoppare i genomsnitt ökat på sina hopplängder betydligt, en del t. o. m. i jämbredd med nuvarande svenska rekord.

Längdlöparna, som mest lidit av de dåliga snöförhållandena, ha ändock tränat med största energi, kanske mest utan skidor, och med ära fört föreningens färger. Ungdomsavdelningen har ökat betydligt och ha flera av pojkarne visat goda anlag och frisk djurgårdsvilja, vilket bådar gott för framtiden. Men så ha vi även lyckats få de rätta männen att leda ungdomsavdelningen, män med pojklynne och humor, som fordras för att få ungdomen med sig.

Vår damavdelning har visat en enastående energi, icke minst genom att själva hjälpa upp sin ekonomi genom sin utmärkt vällyckade fest å Stallmästargården, utan även med sitt uppoffrande arbete såväl före som under festen i Berns. Våra damers prestationer vid S. M. voro trots dåliga träningsförhållanden utmärkta.

Jag har med flit undvikit några namn här, men jag kan ej underlåta att här nämna ett och detta med fetstil, nämligen fabrikör Hedjerson, föreningens nye ordförande. Hans hjälp har varit ovärderlig och beder jag å styrelsens vägnar få framföra vårt hjärtliga tack för gott samarbete.

Min ställning som ordförande och även aktiv deltagare vid våra tävlingar tillåter mig icke att så ingående bedöma löparnas prestationer, om vilka jag endast har det bästa att säga, och hoppas jag att skidavdelningen nästkommande säsong (Nordiska spelen) kan möta upp i den hårda konkurrensen med gott samförstånd samt äkta djurgårdsenergi.

Esse.

Wells

En coul. SKJORTA?

En elegant HALSDUK?

En välsittande KRAGE?

HERREKIPERING A.B. © FLEMINGGATAN 59.

Mot uppvisande av medlemskort erhålles 5 proc. rabatt.

Underkläder

ANTECKNINGAR FRÅN INOMHUS- säsongen och några ord vid »utearbetets» början.

I likhet med föregående år har A. I.-sektionens arbete för året påbörjats inomhus. Då den gymnastiksal, som förut stått till buds, blev stängd för D. I. F., visade det sig förenat med åtskilliga bekymmer att få ett nytt tillhåll för våra pojkars uppmjukningsarbete inomhus. Till slut hamnade vi dock i Matteus folkskolas gymnastiksal, där arbetet pågått med liv och lust. Intresset har varit glädjande stort och viljan god. Lämplig och välgörande motionsgymnastik efter ordnat program har ägt rum under ledning av hr Edm. Lindmark, vilkens stora intresse för saken är ett stort allt erkännande, och resultatet av denna del av inomhusarbetet torde utan vidare kunna betraktas såsom sådant, att en fortsättning på den inslagna vägen till ett annat år är särdeles önskvärd.

Finalen av inomhusarbetet utgjordes av en klubbmatch i mellan- och grenhopp samt höjd- och längdhopp utan ansats med Brandkårens I. F. Senare drabbade vi dessutom även samman med Järva I. S. i en match i samma grenar, och ur båda dessa tävlingar utgingo våra pojkar som segrare, knappt, men efter hårda strider med in i det sista oviss utgång.

Våra klubbmästare för året äro:
Mellanhopp: H. Andersson, 3,72 meter.

Grenhopp: B. Sörlander, 2,17 m.

St. längdhopp: I. Andrée, 2,59 m.

St. höjdhopp: H. Andersson, 1,31 meter.

Klubbmatchen med Brandkåren vanns med 24—20 poäng och Järva-matchen med 22—18 poäng.

D. I. F.—Brandkåren:

Mellanhopp: 1) A. Höglund, B., 3,79; 2) H. Andersson, D., 3,72; 3) A. Eriksson, B., 3,60.

Grenhopp: 1) K. Paulsson, B., 2,27; 2) B. Sörlander, D., 2,17; 3) R. Sjöblom, D., 2,17.

St. höjd: 1) B. Sörlander, D., 1,34 (omh. 1,39); 2) S. Lagerman, D., 1,34; 3) K. Paulsson, B., 1,31.

St. längd: 1) B. Sörlander, D., 2,89; 2) K. Paulsson, B., 2,78; 3) B. Sjöwall, D., 2,73.

D. I. F.—Järva I. S.

Mellanhopp: 1) H. Andersson, D., 3,79; 2) V. Falk, D., 3,65; 3) R. Jo-

hansson, D., 3,47; 4) N. Åsbrink, J., 3,38.

Grenhopp: 1) H. Andersson, D., 2,20; 2) R. Sjöblom, D., 2,17; 3) V. Falk, D., 2,10; 4) G. Andersson, J., 2,10.

St. höjd: 1) E. Lindkvist, J., 1,45; 2) G. Andersson, J., 1,36; 3) N. Mo-

lin, J., 1,28; 4) H. Andersson, D., 1,28.

St. längd: 1) E. Lindkvist, J., 301; 2) G. Andersson, J., 281; 3) B. Sjöwall, D., 274; 4) H. Andersson, D., 257.

NÅGRA ALLVARSORD FÖR SKIDSEKTIONEN.

Ära modet, dyrka rättrådigheten, låt ej smutsa Eder skidlöparära, stå rak och oförfärad mitt i alla orättvisor, allt skumrask.

Vi skidlöpare bedja icke om nåd. Vår idrott är en av de äldsta och förenligt med idrotternas idrott är, att det är män med storsinhet och hjärta i bröstet, som utöva den idrotten. Tankens klarhet och snabbhet fordras samt en outtömlig energi. Bliven ej tävlingsmaskiner, dyrka Eder idrott som motvikt till livets kamp. Föregå ungdomen med gott exempel, bortförklara aldrig ett nederlag och yps ej heller över en seger. Försök ej att med ord vara den bästa, utan i ädel idrottslig handling.

Våra dagars idrott har visat, att det inom ledarehåll försöker insmyga sig halvmesyrrer, vilka ej hava aktivt utövat skidloppningen, utan på bekostnad av ärlig skididrottsanseende försöka erhålla en eller annan utmärkelse. Låna Eder icke till att göra gemensam sak med denna idrottens svans, utan möt den med förakt. Urskulda Eder icke för en domare efter en misslyckad tävling, han tror Eder i alla fall icke. Uppllys ej en referent om den eller den löparens förmåga, det är journalistens egen sak att taga reda på detta utan intryck från det ena eller andra hållet. Tävla icke förrän du anser äg dig nog tränad. Visa att du även som gammal man ännu har i behåll ungdomssinnet, att du ännu en gång med den blågula flaggan på bröstet kan göra ett oklanderligt hopp eller löpa ut ett ansträngande terränglopp med ära. Var vänsäll, trofast och överseende. Glöm ej, att du representerar en av de största och ärorikaste skidloppningsföreningar i Sverige.

Esse.

Så stå vi då återigen vid början av sommarens »utearbete». Och återigen skälva förhoppningarna hos en trogen skara kring sommaren, som stundar. Över det arbete, som under föregående år utträttades på den allmänna idrottens område, kan var och en, som haft del däri — idrottsmän och ledning — med skäl känna sig tillfredsställd. Från att tidigare endast hava varit en liten skara, svällde idrottsmännens antal ut till en glädjande omfattning, och resultatet buro vittne om, att intresset var stort och arbetslusten icke mindre på alla håll. D. I. F:s standard inom den allmänna idrotten är på frammarsch!

Det år, som gick, är emellertid endast en etapp på vägen framåt och uppåt. Ännu återstår en lång väg och mycket arbete till den plats, som är D. I. F. värdigt att intaga inom den allm. idrotten, och väl en gång där skall positionen hållas. Med det intresse, som förefinnes, med det material, som vi nu äga, och med de förstärkningar, som vi hoppas alltjämt skola strömma till, ligger vägen klar; det gäller bara att vandra den med energi och med förstånd.

Knappt hava gymnastiksalens dörrar slagits igen bakom oss, förrän våra pojkars spikskor redan försiktigt börjat smeka kolstytben ute vid Traneberg. »Dagbladet» kastar sin slagskugga framför sig! Föregående års deltagande från D. I. F. var ett avancemang framåt, som väckte uppmärksamhet. När vi nu återigen skola därän, då förpliktar föregående års resultat icke blott till ett hävdande av platsen i prislistan utan framför allt till ett nytt avancemang. Därom äro vi alla eniga och fast beslutna. Inte sant? Och enigheten och beslutsamheten skola taga sig ett fullödigt uttryck i förberedelserna. Därför, alle man till arbetet!

Och så kasta vi en blick litet längre in i framtiden. *Järva-matchen!* Förra året förlorades den.

FOTBOLLKRÖNIKA.

Så har den då gått i kaputten, den lilla gnista av hopp vi i det längsta hyst att åter få upp Djurgårdens A-lag i ett mera värdigt sällskap. Den 10 maj var det som kallduschen kom ute i Sundbyberg i en match som gott kan betecknas som vår snart 35-åriga historias mest otursfyllda. Och 14 dagar senare lade Bollklubben lök på den redan förut allt för kryddade laxen genom att defensivspela sig till ytterligare 1 poäng på oerhört överlägsna Djurgårdens bekostnad.

Hur matcherna förlöpt och vad press och allmänhet tyckt om våra prestationer är allt för bekant för att här närmare behöva rekapituleras. Det ser ut som om det outgrundliga Ödet skulle ha lagt sitt finger med i spelet — Djurgården skulle helt enkelt *inte* upp, den här gången åtminstone.

Det är hårt för oss, för Stockholms fotboll och för Sveriges, detta fenomenalt fräcka otursgrin mitt upp i synen på Djurgården. Ty ha kanske inte *vi* gjort vad vi kunnat?! Vi slarvade måhända bort en eller annan onödig poäng under vår bekanta downperiod i höstas, det är nog sant. Men ha vi inte sedan dess försökt *slava* oss till vad som fanns

övrigt att få i denna Östsvenska serie, där vi absolut ingenting ha att göra, ingenting att lära oss utom möjligen konsten att — ha *tur!* Och den lär vi oss aldrig.

Vi föddes på dagen som bär det segerklingande namnet Victoria, men det tycks som om astronomerna skulle få ta sig en extra funderrare på, om händelsen i alla fall inte inträffade inunder en olycksbringande stjärnbild. Det slog mig när jag stod där uppe i backslutningen intill sparkaråkern i Sundbyberg och såg de mörkblå och ljusblå leka skotsk uppvisning trots blytungta lerfötter: här är allt förgjort. Ty fick t. ex. inte en av sundbybergarna från solklart offsideläge skena upp till djurgårdsmålet med segerbollen; fick inte en av backarna lika ogenerat *med bägge händerna(!)* möta en farlig frispark från skarpskjutande Kalle II; fick inte... ja, jag ids inte tänka vidare på detta elände med domare, plan och resultat. Jag kommer i alla fall bara till resultatet: när inte ens *rättvis* vederfars oss av dem som äro tillsatta att leda en match opartiskt, hur ska' vi då våga drömma om något som kallas tur?!

A-laget är Stockholms bästa konstaterade en så pass avlägsen beundraren som Idrottsbladet för inte så många dagar sedan. Om dömet kom verkligen överraskande men inte som någon nyhet för oss. Vi ha själva haft vår styrka på känn och riktigt gått och glatt oss åt den dag, då vi skulle få ta ett näppatag med "de stora" i staden och utanför densamma. Vi skulle så att säga "smyga" oss på förstaklassarna för att sedan se deras minner när djurgårdsbomben slog ned mitt ibland dem.

Nu tycks vi tyvärr få vänta på triumfögonblicket.

Vårsäsongens resultatlista ser verkligen inte tokig ut:

5/4	*Norrköpings-Kamr.	3—1
11/4	*Huskvarna I. F.	4—0
12/4	Jönköpings I. S. (i Huskvarna)	3—0
13/4	*Derby, Linköping	0—0
19/4	Sandvikens I. F. (Gävle)	5—0
3/5	Linnéa	4—1
10/5	*Sundbyberg (på åkern)	0—1
17/5	Marieberg	3—0
21/5	Sthlms-Kamr.	5—0
24/5	Bollklubben (på Östermalm)	0—0

S:a mål 27—3

knappt. Omständigheterna voro till dels emot oss. Men i år taga vi "bunken" tillbaka! Järva är också en klubb på frammarsch, och därför gäller det för oss att taga saken högst allvarsamt. Men vi *kunna* vända fjolårets nederlag till seger i år. Medlet därtill är *träning!* Vi *lita* på våra pojkar, att de känna ansvaret och att de, när stunden är inne, komma väl förberedda.

En annan klubbmatch, som ingalunda får underskattas, gäller *Visby I. F.* Under de två närmast föregående åren hava ju vi, som bekant, gästade nämnda förening i Visby. I år komma Visbyvännerna att gästa oss i Stockholm, och det gäller att möta dem med god idrott. Visby kan komma med överraskningar, och vi måste vara beredda att betvinga alla eventualiteter.

Vi måste göra klart för oss, att det gäller att taga varje del av vårt kommande program — träningen och de tävlingar, som komma ifråga — med allra största allvar och

energi, ty endast därigenom bereda vi oss för kommande större uppgifter. Vi måste göra allt grundligt från början.

Våra pojkar, de som skola göra't, äro till övervägande del i blomman av sin ungdom. De hava framtiden på sig. Genom att träna mangrant tillsammans bliva vi efter hand svetsade tillsammans till ett "gäng" till inbördes hjälp för varandra och trevnad i arbetet. Under sådana former gå vi lättare från den ena etappen till den andra i resultaten. Det är också idrottsarbete under sådana former, som lämna de ljusaste och vackraste minnena efter sig.

När så en gång årets *juniormästerskapen* nalkas, då bör D. I. F:s namn ofta återkomma i programmet, ty vi hava många, som bära på rika möjligheter att då efter omsorgsfull träning med heder och framgång föra fram våra färger.

Och sedan vänta under sommaren, som kommer, många tillfällen,

då Djurgårdensnamnet framgångsrikt kan försvaras, Eder, I idrottsmän, till stolthet över resultaten av det träningsarbete Ni nedlägg, och till glädje för Eder själva och alla förningskamrater.

När nu arbetet ute vid Traneberg sättes i gång, låt oss då alla mötas därute igen i glättigt, flitigt och kamratligt arbete. *Kamratligt* var det ja! Ty vi skola inte bara träna idrott. Vi skola också träna idrott allt under det vårt kamratskap utvecklas och växer sig fast. Då bli våra somrardagar ute vid Tranen just sådana de böra vara: gemytliga och lyftande. Kamratskap och idrott höra ihop!

Tisdagar och torsdagar äro våra "ordinarie" arbetsdagar på Traneberg. Då vänta vi sannerligen att få återse alla "gamla" ansikten, och alla "nya" äro välkomna. Och så ena vi oss alla samfällt om att genast och med friskt humör gå

Till verket!

R. J.

på 10 spelade matcher, varav 7 vunna, 2 oavgjorda, 1 förlorad.

Vårt A-lag torde f. n. vara ett av landets mest samspelade lag, och än bättre ser det nu ut att bli, sedan nyförvärvet Cronholm visat anlag att bli den centerforward vi i så många år letat efter. Försvaret är ramstarkt, vilket antalet insläppta mål vittnar om, och anfallet har inte på mången god dag flutit så jämnt och stiligt fram som just nu. Vi hoppas pojkarna inte tappa sugen utan bita ihop tänderna och gå in för ett event. hundår till — det absolut sista.

B-laget har tagit sig

ter en svag seriestart och kan, om det sköter sig lika fint som i de sista matcherna, nästan hoppas på ett upprepanande av fjolårets serie-seger i klass I. Cronholm har visserligen gått förlorad, men i gengäld har Sture Nilsson kommit tillbaka, bättre och flitigare än någonsin, varjämte Tage Bergman åtminstone t. v. kommer att återfinnas som kedjeledare liksom i fjol.

Lagets matchlista:

26/4 Skandia (vänskap)	4—0
28/4 A. I. K. B. (serien)	1—1
5/5 Huvudsta (serien)	1—4
12/5 Hammarby B (serien)	5—0
19/5 Olympia (serien)	5—1

S:a mål 16—6

på 5 spelade matcher, varav 3 vunna, 1 oavgjord, 1 förlorad.

C-laget har spruckit.

Det berömda C-laget, de senaste årens skräck i seriens klass II, har tyvärr gått sönder ganska kapitalt. Det är inte så lätt att se var felet kan ligga, då ju åderlåtningarna se'n förra året inte äro allt för uppseendeväckande. Visserligen har Edén, Valle Söderman, Åhsberg och Kalle Småland av olika orsaker saknats, men nytt duktigt folk har ryckt in. Vi få väl hoppas att nedgången är av övergående slag och att laget gör en spurt, värdig dess traditioner.

Lagets matchlista:

29/4 A. I. K. C. (serien)	2—6
6/5 Karlberg (serien)	0—3
17/5 Hässelby (serien)	1—3
20/5 Marieberg B (serien)	4—0

S:a mål 7—12

på 4 spelade matcher, varav 1 vunnen och 3 förlorade.

D- och E-lagen

ha ännu hunnit visa sig så litet, att det är svårt att bilda sig ett om-

HÅLL UT!

Vad jag sedan de fem förlorade poängen i Östsvenskan i höstas hela tiden haft på känn, att Djurgården skulle få det ytterligt svårt att komma upp i Svenska serien med den poängförlusten, har besannat sig — vi få stanna kvar ett år till.

Dessa rader ha icke tillkommit för att inför denna nya olycka klandra laget. Tvärtom! Ty vi alla, som deltagit i dess göranden och låtanden, måste ge det ett mycket högt beröm.

Att starten gick dåligt, herregud, det är klart. Pojkarna voro nere och voro lika förtvivlade som vi och hade tappat sugen och motståndskraften. Att Djurgården fick stryk i början var rent psykologiskt en klar följd av det allmänna olusttillståndet.

Att det sedan spelat storartat har bara bevisat, att degraderingen mera var en följd av olyckliga seriebestämmelser än dålig spelkvalitet.

Då vi nu emellertid trots lagets goda standard — fråga är ju f. n. om laget icke är Stockholms bästa — måste sitta kvar, få vi ordna oss därefter.

Och jag frågar:

Är det någon som sviker nu! Är det någon av lagets elva mannar, som, bara för att vi bli kvar i Östsvenskan, tänker gå till en annan förening? Det sägs att så är fallet.

Om så är fallet ber jag få önska honom ett ärligt: drag åt skogen. Om det verkligen finns en sådan plätt i Ert flotta kamratgäng, a-lagsgrabbar, så ut med honom bara, bort med honom.

Och ta sedan nya tag. Från början. Och ge Er tusan på, att det denna gång skall lyckas.

Ni ha hela föreningens välgångsönskningar med på den resan.

Ala.

döme om deras utsikter i fortsättningen. De få lugna sig med, att vi komma att skriva utförligare både om dem och om djurgårdsfotboll i allmänhet i nästa nummer.

D-laget har vunnit över Enebyberg med 4—1 och Svithiod med 3—2 samt spelat oavgjort mot Linnéa C, 2—2, alla tre matcherna i serien.

E-laget har vunnit över hårda Helgalundsklubben med 4—3 och fått stryk av Skandia med 6—1, likaledes seriematcher.

Juniorlaget

är på ett par punkter när detsamma som fjolårets mästarlag. Det är därför ganska troligt att pojkarna även i år komma att ha en hel del att säga till om i striden om titeln. Däröfver vittna ju också deras resultat i serien hittills: 8—0 mot Stockholms-Kamr. och 4—2 mot Hermes. Dessutom ha de spelat en vänskapssmatch mot en stark skolkombination från Norra och Östra Real, vilken slöt 2—2.

Mr X.

Huddersfield, våra gamla fotbollsvänner från 1923, ha som bekant haft en lysande säsong. Inte nog med att deras representationslag andra året å rad hemförde eng. ligans första division, utan deras reservlag gick till på köpet och vann Central League, vilken Huddersförra säsongen förlorade ytterst knappt på målkvot till West Bromwich. Vårt A-lag kände sig så imponerat inför Huddersfields "dubbelbedrift" att det skickade av ett lyckönskningstelegram till "Englands Djurgårdare". Dessa ha f. ö. redan tackat för uppmärksamheten genom brev från managern.

Fotbollspelare i A-laget äro numera försäkrade genom föreningens försorg. Trots detta hoppas vi att listan på olycksfall inte blir allt för avskräckande.

Sjukhjälp från föreningen är det meningen att söka få bort alldeles. Överstyrelsen har nämligen uttalat sig för att varje idrottsman inom D. I. F. skall tävla på egen risk (A-lagsförsäkringen är undantaget, som skall bekräfta regeln). Medlemmarna kunna ju ta sig en funderare på saken till nästa allmänna sammanträde, då Ö. S. skall överlämna frågan till diskussion.

Entré på Traneberg kommer fr. o. m. den 1 juni att bli omständigare för medlemmarna att erhålla gratis. Ingen skall nämligen släppas in, som inte kan förete medlemskort för 1924 eller 1925, och fr. o. m. 1 juli blir det ändå strängare: endast kort för detta år gälla! Så omständigt är det ju dock i alla fall inte — det är blott att söka upp skattmästaren eller någon av de nytillsatta sektionssinkasserarne och ordna sina affärer.

DJURGÅRDENS OCH DJURGÅRDARNES INSATS I SLEIPNERS TERRÄNG.

Några anteckningar vid 25-årsjubileet.

En av den svenska idrottens största och mest anrika tävlingar, Sleipners terräng, har i dagarna firat uppmärksammat jubileum. Glädjande nog var även D. I. F. talrikt representerad, även om de våras insats i jättetävlingen knappast kan sägas kvalitativt motsvara de stolta traditioner D. I. F. äger i denna tävlan.

De svunna år, som sett Sleipners terräng växa fram till sin nuvarande jättelika omfattning, har också sett D. I. F:s successiva tillbakagång som terränglöpareklubb. Det var icke utan stilla vemod som man konstaterade att de enda som vid jubileet lyckades föra djurgårdsnamnet till en hedrande placering voro de gamlingar, som nu startande i jubileumsklassen, passerade den idrottsliga middagshöjden för mer än ett decennium sedan. Medan ungdomarna kommo beklämmande långt tillbaka i prislistorna slogo våra jubileumsrepresentanter ett slag för D. I. F:s bleknande terränglöpareära, erinrande om de tider, då de ännu på höjden av sin prestationsförmåga just i denna tävlan vunnit segrar och ära i konkurrens med landets yppersta löpare.

Djurgårdens insats i Sleipners terräng är betydande och går tillbaka till år 1904, då D. I. F. första gången representerades i prislistan, detta av en herre, som hette Sven Strömberg, och vilken nådde 5:te placering i klass I. Deltagandet från D. I. F:s sida dessa år är dock ganska sporadiskt och det dröjde sedan till 1907 innan en djurgårdare ånyo uppnår en placering, nu i klass II, där N. A. Hedjersson, alltför känd djurgårdare att behöva närmare presenteras, vinner tredje pris. En idrottsprestation av vår ordförande, som torde vara föga känd inom D. I. F.

Ej heller 1908 nåddes några större framgångar; i klass III tog dock Edv. Nordberg, sedermera allm. idrottssektionens mångårige ordförande, tjugotredje pris.

Först med 1909 års tävlan blir Djurgårdens insats av mer betydande art. Nu togs i hård konkur-

rens tredje lagpris i klass I jämte ett par individuella pris. I klass III gjorde Sven Karlsson, sedermera så populära "S. S." sin Sleipnerdebut och placerade sig som femte man.

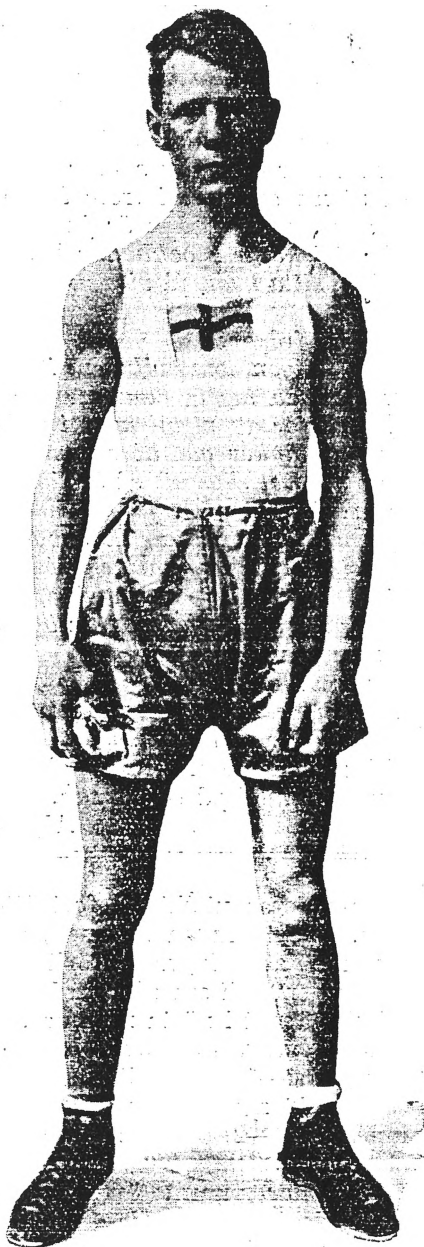
Påföljande år, då Sleipner firade sitt tioårsjubileum, höllos tvenne tävlingar, båda med betydande djurgårdsinslag. Föreningen är nu representerad i alla klasser och

djurgårdarnas goda prestationer över lag varsla om kommande segrar. I klass I tages 3:dje lagpris och individuella placeringar nås av Axel Berglund 7, Knut Alm 8, G. H. Lundin 13 och Oscar Eriksson 18. Även i klass II tages 3:dje lagpris. Bästa individuellt är Esse Schuman 3. I klass III tages 3:dje pris individuellt av G. Bergstedt.

Denna lilla översikt har nu fört oss fram till 1911, våra terränglöparens stora klang- och jubelår. Förutom S. M. och D. M. vunno de detta år även första lagpris i Sleipners terräng, ofta ansett för mer än själva svenska mästerskapet. De, som därmed skrevo sina namn i D. I. F:s historia, voro E. Hellgren (4), E. Bergstedt (7), B. Olsson (8), och K. Alm (10). Men framgångarna voro ej slut med detta. Även första lagpris i klass II erövrades och följande individuella placeringar nåddes: C. Nilsson (4), R. Wåhlin (7), R. Nygren (9), och E. Eriksson (11). Tillsammans utomordentliga prestationer som också detta år gjorde Djurgården till Sveriges obestridd främsta terränglöpareklubb.

Nästa år hade terränglöparna erhållit en förstärkning, som trots sin litenhet blev en stor. Djurgårdaren Calle Sundholm, tidigare Vaxholms R. F. och Sundbybergs I. K., axlade nu djurgårdströjan. Föreningen lyckades dock ej upprepa sin lagseger, som nu gick till Köpenhamns atletikförbund, för övrigt den enda gång som en utländsk förening erövat densamma. D. I. F. blev tvåa (69 p.). Bästa djurgårdare voro Calle Sundholm (12), Knatten Hellgren (15), Axel Berglund (19) och S. S. Carlsson (23).

Påföljande år, 1913, gick tävlingen för första gången på Stadion, vilket av djurgårdarna celebrerades med den andra lagsegern, och Calle Sundholm, årets svenska mästare, tog ett av sina sedvanliga andra pris, av vilka han har en sällsynt snygg samling, ej mindre än sex stycken. Övriga djurgårdare med förnämliga placeringar

EUROPAMASTAREN O. ANDRÉN.

voro Hellgren (7), A. Berglund (11), K. Alm (15) och S. S. Carlsson (18).

1914 fick Calle Sundholm alldes som vanligt andra pris och D. I. F. 3:dje lagpris. A. Berglund blev 16, B. Olsson 20, E. Hellgren 24 och K. Alm 25.

Året därpå togs åter andra lagpris och individuella pristagare voro K. Sundholm (6), K. Alm (8), E. Hellgren (16) och S. S. Carlsson (17).

1916 började D. I. F:s regress. E. Hellgren och K. Alm nådde dock individuella placeringar, 5 och 10 resp.

1917 var lilla Knatten Hellgren ensam om att föra D. I. F:s färger i klass I (4). Alm m. fl. hade nu funnit med sin fördel förenligt att representera en annan klubb.

1918. Knatten strider allttjämt som den siste på skansen, 7:de pristagare i klass I. Däremot lyckades man detta år hemföra 3:dje lagpris i klass II. Bästa individuellt var Henning Eriksson (4).

1919. Knatten hade för alltid slutat att löpa och för första gången på 10 år var D. I. F orepreparerad i klass I. Åtskilliga av våra "stora" terränglöpare hade dock nu hunnit in i oldboysåldern och gjorde i klass IV en vacker prestation i det första lagpris hemfördes av S. S. Karlsson (4), O. B. Hansson (5) och K. Sundholm (8).

1920. "Gamlingarna", allttjämt ensamma, erövra nu andra lagpris i klass IV. Bäst voro S. S. Karlsson (5), K. Sundholm (8), C. Höglund (14) och O. Tandberg (15).

1921. En yngling vid namn Åsberg hemför i klass II en tredje placering och uppvisar förslag till ny klubbdräkt. Oldboyslaget spricker, S. S. Karlsson (6) och Rulle Wåhlin (9) taga dock individuella priser.

1922 och 23. Skammen går på torra land, ingen djurgårdare på prislistan.

1924 är det nått opp lika illa. I den nyinstiftade ungdomsklassen uppträder dock en yngling vid namn G. Dahlberg och belägger en hedrande sjätte placering. "Lilla faciet!?"

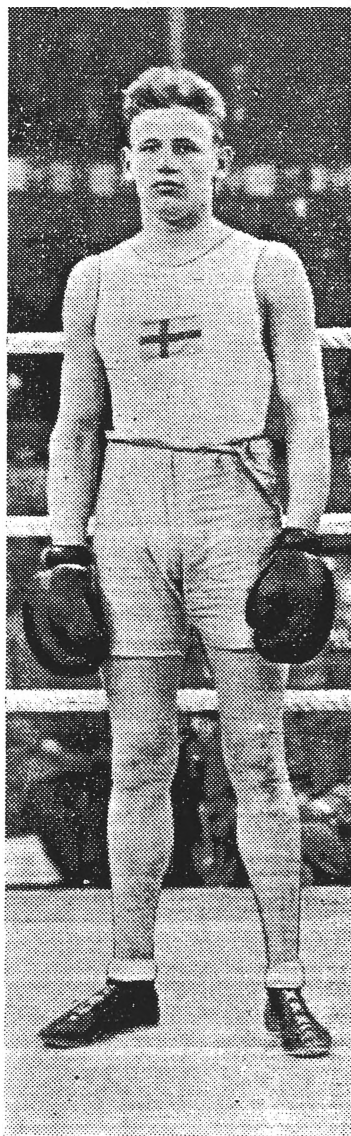
1925 års prestationer ligga alltför nära i tiden för att behöva närmare rekapituleras. Som slutomdöme må dock gälla att det behövs nya friska krafter och dito tag för att ånyo föra D. I. F. fram till en aktad position inom terränglöping, en idrottsgren där föreningen

PUGILISTISK KRÖNIKA.

Att Oscar Andrén blev svensk mästare i fjäderviktsboxning och att Djurgården gjorde den bästa insatsen — vi räkna proportionellt efter antalet deltagare pr förening — bland alla svenska boxningsklubbar vid mästerskapen i början av mars bör kanske nämnas så här en passant, om icke för annat så på det att kommande generationer genom "Djurgårdaren" böra kunna få en aning om vad som tilldrog sig inom boxningsvärlden året 1925 e. K.

dock har de mest glänsande traditioner och detta icke minst inom den storslagna tävling som dessa rader ägnats.

Vidi.

Nisse Ramm.

Alltnog kort sagt: Djurgården hade vid dessa mästerskap tre deltagare, vilka samtliga fungerade i sista aftonens finalmatcher.

Oscar Andrén blev, såsom här ovan nämndes, svensk mästare i fjädervikt genom att i finalen, i tävlingarnas stilfullaste och mest publikknipande match, besegra

Harry Wolff, vilken i ett tidigare skede eliminerat den svåraste "utombys" konkurrenten, Ivar Karlsson, Linnéa, från allt vidare närmande till Boxningsförbundets pampiga guldmedalj.

John Pihl var vår tredje man. Han startade i flugvikt och gjorde bl. a. en oförglömmelig semifinalmatch mot den allmänt tippade mästaren, Bergström från Linnéa, vilken han utboxade med fullkomligt förkrossande överlägsenhet. I finalen mot Bengtsson, Örgryte, var Pihl tyvärr icke sig själv, ganska naturligt förresten efter ett hastigt påkommande illamående, vilket tvingade honom att emellan de två matcherna (semifinal och final) tillbringa sin väntetid i avklädningsrummet, där låtande en god middag rinna bort på samma sätt som plägar vara oundvikligt för dåliga magar vid friskare sjögång. Han förlorade sin avgörande match efter hård strid — emellertid med klar och rättvis vinst för motståndaren från Göteborg — och går nu som bäst och när planer på en blodigare revansch vid passande tillfälle fram på höstkanten.

Det var emellertid inte om S. M. vi skulle tala. Låt oss i stället kasta våra blickar på det långt förnämligare Europamästerskapet, vilket på ett mycket lyckligt sätt genomförts här i Stockholm nu i maj månad. I den fint utkristalliserade elit av boxare från Europas alla hörn, som här möttes till kamp om de eftersträfvansvärda 8 titlarna, hade Djurgården äran att räkna två man med, Oscar Andrén och Nils Ramm. (Det kunde ha varit flera, om icke Pihl av sagt sig uppdraget till följd av affärsresor och om icke Gurra Bergman eller Harry Wolff blygsamt dragit sig tillbaka från uttagningarna.)

De två djurgårdarna gingo in som lejon för sina uppgifter. Andrén hade redan före tävlingarna sina många förespråkare, vilka i honom sågo den blivande mästaren, men Ramm, denne relativt okände juniorpojke, vem tänkte på honom — vem utom hans sekond, djurgårdsboxarnes allt i allo, Konte John-

son? Andren lyckades också — med en smula tur kanske — infria de förhoppningar, som ställts på honom, under det att Ramm visserligen inte blev europamästare men i alla fall på ett hår när hade överraskat världen med att ta titeln.

Om de två djurgårdarnas insatser har dags- och idrottspressen ordat tillräckligt; det skulle vara kaka på kaka om "Djurgårdaren" här toge upp deras olika kamper till närmare skärskådande. Låt oss kort och gott endast konstatera faktum.

Andren blev europamästare efter en särskilt stilfull och oomtvidad seger över Storbritanniens fruktade representant samt en något mindre märkvärdig finalmatch mot en ettrig rödhårig tysk. Det har ordats mycket om att Andren icke skulle vara förtjänt av denna sistnämnda seger och detta mästerskap, men vi hoppas att såväl Oscar själv som hans förening taga kritiken med ro: Sveriges bästa stilboxare var trots allt inte någon *ovärdig* representant för sitt land, och inte heller kan han betraktas såsom någon "billig" europamästare!

Nisse Ramm, den 21-årige, godmodige "sme'halvan", som nu om kvällarna hjälper allas vår Konte att hålla ordning och reda ute vid Tranebergs dansbana, var hela turneringens stora sensation. Hans seger i första matchen mot engelsmännen Harrison vanns efter tävlingarnas renhårigaste avgörande, med andra ord efter en brakknockout, som kom den gode britten att hålla sig undan tävlingarna i fortsättningen. Och hur sedan Nisse gick in för att göra slarvsylta av Danmarks stolte store Thyge Petersen är en historia, som vore värd bra mycket större utrymme än

VEM SVEK?

Jag var ute på landsvägarna och såg på Dagbladets. Och gladdes åt Djurgårdsettans spänstiga löpare, som ambitiöst togo ut sista kraftdroppen för att om möjligt bidra till en förbättring av lagetets placering.

Och gladdes åt Djurgårdsjuniorernas insats, som visserligen icke blev så märklig i och för sig, men bevisade att vi åter ha en liten ungdomsavdelning, som väl kan bli stor.

Och gladdes åt Hemmings och Acke Rosswalls växling i oldboyslaget.

Jag såg Nobben gno för brinnande livet på hemvägen, kivandes — och vinnande — med en länning om tolvte och trettonde plats och hörde, närmare stå'n, att juniorerna i alla fall icke blevo sist i tävlingen.

Då kom malörten i dagens glädjebägare.

Sedan sista avklädda löparen vid någon av de sista växelstationerna

det "Djurgårdaren" här offerar på händelsen. Thyge var givetvis den tekniskt överlägsne, men det höll på att inte räcka långt, när Ramm i sista rondan kom med sin ursvenska slutspurt, som så när hade fällt även denne, sedan Parisspelen världsberömda, gigant. Vår duktige junior hade faktiskt den olympiske silvermedaljören så gungande som någon boxare kan bli, och det är alls inte uteslutet, att om Ramm börjat sin fruktansvärda offensiv en rond, eller kanske bara en minut tidigare, Sverige hade varit ett europamästerskap rikare.

Hatten av för djurgårdspojkarne på europamästerskapen! Både för mästaren och för honom som blir det — nästa gång! B—bb—n.

rusat i väg med sin pinne, såg jag i den glesnande hopen åskådare en av våra oldboys stå kvar, med rocken på, frysan i den rätt fräna blåsten, i spänd förväntan på den löpare, som skulle komma med stafetten.

Han fick vänta. Det kom ingen löpare. Och inte heller bud till honom att icke vänta längre. Han fick stå där. Till slut fick han dock draga på sig kläderna igen, ledsen och förargad — säkert liksom alla hans kamrater vid de olika växlingsstationerna bakåt och framåt, som också fått vänta, för all framtid förlorade för Djurgårdens oldboyslag i Dagbladets.

Och bara för att en man svek.

Vem var det! Han borde skämmas! Lura kamrater, föregå med dåligt exempel och icke veta att djurgårdare stå vid sitt ord. Ställa ett dyrt arrangement — bilar etc — på huvudet genom gement svek, låta kamraters nedlagda arbete och medlemmars glada intresse spolieras och utsätta en stor, aktad och fin förenings namn för smälek.

Att vara uttagen till medlem av ett lag, det är en hedersbevisning, ett uppdrag.

Am.

Parkfest, slående alla tidigare rekord i den vägen, kommer Djurgården att anordna vid Traneberg någon gång under sommaren. Det kommer att bli en utomordentlig blandning av idrottsliga och basarnöjen efter ett program som är något *noch die dagewesenes!*

Nästa nummer av Djurgårdaren får Ni vänta på till omkring 1 september. Tiderna...

Ö. S. har konstituerat sig, förståss, och de viktigaste funktionärerna äro, utom ordf. N. A. Hedjersson (adr. Saltsjöbaden, tel. 3566, N. 2733, Saltsjöbaden 12 a): vice ordf. B. Ugglö, sekr. A. Lindgren (adr. Kungsgatan 70, tel. N. 10420), skattm. K. Sundholm (adr. Stockholm 7, tel. Ö. 7486) och int. A. Rosswall.

Enligt en motortidning lär det skola bli motorcykeltävling någon gång i juni ute på Tranebergs löparebana. Det frågas: kommer inkomsten för föreningen av denna tävling att täcka utgifterna för löparebanans efter tävlingens slut säkert nödvändiga reparation?

Östergötlands Enskilda Bank

Solidarisk bank — Grundad 1837.

KONTOR I STOCKHOLM
ARSENALSGATAN 8 D

Tel. linjeväljare. 14561—4. 14571. Börsen: 22988.

VÄSTERLANGGATAN 17
Tel. 22 18

HANTVERKAREGATAN 41
Tel. 33694

MIN PRIVATA SIDA.

Ö. S. har för årets tre nummer omvalt mig till redaktör. Jag tackar dem i Ö. S., som valde mig, trots varningar från ett par håll. Och jag skall, trots att jag betraktar mitt redaktörskap synnerligen intermistiskt, ge ut dessa nummer i den bästa stil, jag f. n. är mäktig. Som ett ringa tack till mina väljare.

Man har protesterat mot mitt val; från två håll på grund av gammal antagonism, på grund av gammalt groll, som dessa stackars människor aldrig tyckas kunna bli av med utan alltid ridas av, på grund av att de känna, att jag vet deras innersta tankar; från ett håll, annat och nytt, för att jag skall avverkas — precis som nyss vår ordförande — jämte några stycken till, som alltid hållit på, och som i all framtid komma att hålla på, Djurgårdens självständighet som skidlöpareförening.

Med mitt utestängande från redaktörsplatsen hade man förmodligen avsett att få en besvärlig sanningssägare mindre. Och naturligtvis hade det blivit litet bekvämare för en hel del gott folk, som jag inte tål för deras söndringspolitik, om jag avlägsnats.

Nu är jag emellertid kvar. Och jag skall begagna detta tillfälle, om det också skall bli mitt sista i medlemsbladet, att säga ett par privata ord igen.

Vår ordförande sedan 18 år tillbaka framhöll för de vid årsmötet församlade djurgårdarna och icke-djurgårdarna, att sammanhållningen inom föreningen skulle hållas högt. På god sammanhållning skulle den kunna leva ett rikt, blomstrande liv, på dålig skulle den spricka.

Jag frågar en hel del gott folk inom Djurgården, om *det* kallas för sammanhållning, att så förfölja mig och en del andra ärkedjurgårdare — observera att jag sade ärkedjurgårdare — som det under senare år praktiserats; därvid gunås icke så värst ofta öppet och ärligt? Är det skick och fasoner att skälla ut och genera medlemmar, kamrater, när de icke äro i tillfälle att försvara sig? Är det över huvud taget förenligt med den goda ton, beteckningen kamrat fordrar, att uppträda i sådana ordalag och med sådan andemening, som en del pratvarnar för sed hava? Är *det* sammanhållning, detta — att söndra?

Jag frågar några stycken belackare rent ut: Vad har jag gjort er? Om någon kommer till mig och ger mig ett ärligt svar på den frågan och ett svar som innehåller något, som bevisar, att jag icke varit eller är värdig i Djurgårdens tjänst, då drager jag mig för all framtid tillbaka från det aktiva livet inom föreningen.

Men pratet måste i alla händelser sluta. Undermineringsarbetet måste upphöra. Jag vädjar till alla pratare, grävare och snackare att icke spela krona och klave om Djurgården. Det är den föreningen alldeles för god för. Det veta vi som hjälpt till med att leda den i en del år. Och upphör icke denna politik nu, genast, i dag, iscensatt för att spela över föreningen i händerna på en liten, hänsynslös klick personer — ja, då kommer det förvisso svåra stunder för vår gamla, kära förening.

Må vi lämna detta kapitel och slå dövörat till för dessa söndrares röster och, som vi förr om åren gjort, innan de här herrarna gävo sig med, hålla ihop, om vårt gamla namn och vår gamla ära. Och vår framtid. Vi begå dock ett jubileumsår. Och borde väl gå till 35-års-dagen med ädlare tankar och mindre käringprat, med renare hjärta, ärligare uppsyn och mindre skadeslusta.

Vi ha ett ytterligt strävsamt år bakom oss. Och äro mitt uppe i ett icke mindre strävsamt. Låt oss inför dess arbetsuppgifter få arbetsro. Vi behöva det i allra högsta grad.

Ala.

BRÖDERNA JOHANSONS
BOKTRYCKERI

POLHEMSGATAN 22 - Tel. Kh. 35 89

AKTIEBOLAGET KLICHÉ
GRAFISK ANSTALT

NORRLANDSGATAN 13 - Tel. 6132

N. A. Hedjerson

Glasmästare - Tavelramsfabrik
Tyska Stallplan 1 - Svartmangatan 24
Tel. 35 36, N. 2733

TILLVERKAR SPEGLAR
LEVERERAR BORDSKIVOR AV GLAS
UTFÖR GLASINSÄTTNINGAR
FÖNSTERPUTSNING O. D.

Filial och Bostad:
Saltsjöbaden - Telefon Saltsjöbaden 129

O. B. ÄR BILLIGAST

på
ELEGANTA och ENKLARE MÖBLER
samt
ALL SLAGS SNICKERIARBETEN.

Djurgårdare erhålla rabatt
Utställning och verkstad: RENSGATAN 16.

Telefoner: Norr 260 12, Vasa 167 12

Varje Djurgårdare

som spelar fotboll eller bandy, bör
se till att det material han använder
är den bästa möjliga.

“KÖPINGSS”

artiklar för fotboll- och bandyspel
äro de bästa som stå att få.
Namnet borgar för att Ni skola bli
fullt tillfredsställda med dem.

LILLA MORS TÄRTA

beställer varje Djurgårdsgosse bäst
från

HUGO ERICSONS
KONDITORI

ROSLAGSGATAN 9

Norr 14408

NATIONAL
SKODON

Västerlånggatan 10

Tel. 2920.

Bästa inköpskälla av alla slags fotfodral!
Medl. av D. I. F. 10 % rabatt mot uppvisandet
av medlemskort.

Kameror och Kikare
Framkallning, Kopiering
Glasögon, alla modeller.

Varje idrottsman bör använda
SOLGLASÖGON

Boësens

h. av Birger Jarlsg.
och Grevturegatan.
Tel.: 752 46, Norr 72 46.

Djurgårdare rabatt emot medlemskort!